

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Ioannis Constantinopolitani Episcopi genere & educatione. Cap. III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

rannum prælio decertaret, Theophilus per Isidorum munera ad Imperatorem cum binis literis misit, præcepitque ut victori & munera, & alteras literas offerret. Isidorus, quo hoc negocium obiret, Romam contendit, victoriamque sedulo obseruat. Verum illud factum non diu in abstruso latuit. Nam lector illius, qui vna cum illo aderat, literas clam furripuit. Vnde Isidorus metu perculsus, absque mora Alexandriam profugit. Hæc quidem causa fuit, cur tantopere à Theophilo esset pro Isidoro laboratum. Verum qui erant ex aula Imperatoris, Ioannem prætulerunt. Ac posteaquam multi crimina Theophilo intentabant, & libellos contra illum, alius ob aliam causam, Episcopis, qui tum aderant, offerrebant. Eutropius, qui cubiculo Imperatoris præfuit, criminationes aduersus Theophilum illatas, scriptisque proditas nactus, Theophilo ostendit, docuitque liberam optionem illi datam esse, vel Ioannem Episcopum ordinandi, vel iudicium de criminibus ei obiectis subeundi. Quibus perterritus Theophilus, Ioannem designat Episcopum. Proinde cum esset ad sacrum Episcopatus gradum designatus, in sede Episcopali collocatus fuit, quarto Calend. Martij proximis Coss. quibus Imperator Honorius Romæ, Constantinopoli autem Eutichianus tum Imperatorum præfectus rempublicam administravit.

De Ioannis Constantinopolitani Episcopi genere & educatione. CAP. III.

Verum quoniam Ioannes, vir percelebris fuit, tum propter libros quos reliquit posteritati, tum propter graua pericula & tempestates, in quas incidit, operæ precium visum est eius res gestas non silentio præterire, sed ea, quæ de eo pluribus dici possent, summatim comprehendere, narrareque vnde sit ortus, ex quibus parentibus, quomodo ad sacerdotij dignitatem vocatus, qua ratione illa abdicatus, denique quo pacto post mortem plus consecutus honoris, quam cum viueret. Ioannes oriundus fuit ab Antiochia, quæ est vrbs Celosyriæ: patre Secundo, matre Anthusa, ex genere Patritio, discipulus Libanij sophistæ: auditor etiam Andragathij philosophi. Qui cum ad res forenses animimum adijcere institueret, simulque consideraret, eorum

SOCRAT. HISTOR.

vita genus, qui in illis rebus versantur, quam improbum esset, & iniquum, ad viuendi rationem magis pacatam & tranquillam se transtulit. Quod quidem fecit, exemplo Euagrii inductus: qui ab eisdem cum illo præceptoribus & magistris institutus, iam pridem quietam viuendi viam ingressus fuerat. Confestim itaque & habitu mutato, & incessu, ad sacras literas perlegendas omnem suam curam & cogitationem conuertit: operamque nauauit assiduè, vt Ecclesiæ Christi prodesset, Suadet Theodoro & Maximo condiscipulis suis, qui pariter cum ipso Libanium Sophistam audiuerant, vt eo vitæ genere, quod in pecunia facienda versatur, derelicto, hoc quod paucis contentum est, sequantur. Ex quibus duobus Theodorus Mopsiestia vrbis Ciliciæ postea Episcopus fuit: Maximus Seleuciæ, quæ est in Isauria. Isti igitur id temporis permagno virtutis studio inflammati, monasticam disciplinam didicerunt à Diodoro & Carterio: qui tum quidem monasterio præfuerunt: postea alter illorum, nempe Diodorus Episcopus Tharsi constitutus, multos libros conscripsit: & dum nudæ sacrarum scripturarum literæ solum attenderet, à sensu & intelligentia abstrusiore illarum penitus deflexit. Sed de his satis. Ioannem qui cum Basilio primum Diacono à Meletio designato, postea Episcopo Cæsareæ Cappadociæ ordinato, multum diuque versabatur, Zeno Episcopus Hierosolymis reuersus, Lectorem Ecclesiæ Antiochenæ constituit. Qui dum lectoris occupabat gradum, librum illum, qui contra Iudæos inscribitur, composuit. Post paulò, diaconatus dignitatem assecutus à Meletio, libros de sacerdotio contexit: itemque eos, quos contra Stagirium scripsit. Quinetiam quos de incomprehensibili, quosque de mulieribus ascititiis inscripsit. Postea vbi Meletius Constantinopoli (ibi enim aderat propter Gregorij Nazianzeni ad Episcopatum ordinationem) decessit è vita, Ioannes relictis Meletianis, & communionem cum Paulino repudiata, tres annos continuos vitam quasi solitariam & à negociis vacuam degit. Post, Paulino mortuo, ab Euagrio, qui Paulino successit, presbyter designatus est. Eius vitæ consuetudo, antequam Episcopus erat delectus,

ctus, vt paucis complectar, hæc fuit. Erat homo, vt fertur, propter incredibile temperantiæ studium moribus aliquanto feuerior, & vt quidam dixit, qui illo ab ineunte adolescentia familiarissimè vsus fuerat, iracundiæ potius, quàm obseruantia indulgens. Ac propter exquisitam vitæ institutionem, rerum futurarum non satis prouidus, sed præ simplici & syncero animo facilis ad decipiendum. Quinetiam libertate loquendi aduersum eos, qui cum eo in colloquium veniebant, extra modum vsus est. Atque vt in docendo multum operæ posuit, vti audientium mores emendaret: sic in colloquiis, illis, qui eius mores ignorabant paulo habebatur insolentior.

De Serapione Diacono, quo incitante, inimicus & hostis clero effectus est Ioannis.

C A P. I I I I.

IOannes his moribus imbutus, & ad Episcopatus honorem sublatus, dum constitueret (sic enim putabat) clericorum suorum viuendi rationem corrigere, maiorem feueritatem, quàm par erat, in eos declarauit. Itaque statim in initio Episcopatus, cum aduersus clerum paulò videretur acerbior, ab illo propterea odio habitus est: ac complures erga eum animo offensiore esse, & tanquam nimis iracundum vitare cœperunt. Serapion illius ecclesiæ diaconus, cur in omnium offensionem incurreret, author profectò fuit. Qui præsentem vniuerso clero, contenta voce sic illum affatus est: nunquam ô Episcopo, istos pro arbitrio regere poteris, nisi vna eademque virga omnes coerceas. Quod eius dictum, grauem odij flammam contra Episcopum incendit. Episcopus non multò post, complures ab ecclesia, alium ob aliam causam, eiecit. Illi vt in tam violento dominantium impetu vsu solet venire, contra eum conspirare, & apud populum falsò criminari cœperunt. Hæc, quæ de illo vulgo dicebantur, nimirum quod cum nemine cibum capere, & ad conuiuium inuitatus nequam accedere volebat, fidem audientibus fecerunt. Vnde calumnia in eum concitata, magis magisque creuit.